

deze oplossing van den bestaanden toestand, geacht moest worden de voorkeur te verdienen boven bestendinging daarvan. En die oplossing kon volgens hem niet uitblijven, waar in de prinses niet alleen de gemalin van Willem V, maar bovendien eene Pruisische vorstendochter beleedigd was. Het viel niet te ontkennen, de Pruisische regeering had zich tot dusverre, op de klagende brieven van den prins en zijne echtgenoot, vergenoegd met tot de staten verzoeken en vermaningen te richten, welke steeds in beleefde termen beantwoord, doch overigens zonder gevolg gebleven waren. Tot voor korten tijd echter, merkte de dokter op, had op den Pruisischen troon een hoogbejaard vorst gezeten, die oordeelde genoeg lauweren in den krijg geplukt en zich voldoende in de Europeesche aangelegenheden gemengd te hebben, om aanspraak op rust te mogen maken, terwijl hij zich ook nooit onderscheiden had door bijzondere teederheid jegens de leden zijner familie. Thans was dit anders; zijn zetel was ingenomen door een jongen potentaat, die waarschijnlijk niet ongaarne eene gelegenheid zou aangrijpen om zich te doen gelden. Van die zijde had Hofland de zaak nog niet beschouwd en hij ging er over door; zijne verliefdheid trad voor een oogenblik op den achtergrond en, beseffend hoe rijk in gevolgen het gebeurde aan de Goejanvervellesluis zou kunnen zijn, kon hij niet begrijpen hoe hij het straks zoo onbeduidend had gevonden. Volgens hem zou er evenwel van een krachtdadige tusschenkomst van Pruisen, hoe gewenscht ook, weinig komen; dat rijk toch zou het niet wagen, de provincie Holland, met het oog op de moeilijkheden van het terrein en de gemakkelijk te stellen inundatiën, aan te grijpen. Bovendien, de Fransche gezant in den Haag, de Vauguyon, had een en andermaal verklaard, dat Lodewijk XVI, de edelmoedige vrijheidsvriend, zooals de patriotten hem noemden, het nimmer dulden zou, indien iets tegen Holland ondernomen werd en ook daarom was, naar Hofland's meening, een doortastend optreden van Pruisen niet waarschijnlijk te achten.

Mientje begon zich onder dit gesprek een klein weinig verwaarloosd te gevoelen; zij vond het nog steeds in de lucht zwevende aanzoek van Hofland vrij wat belangrijker dan de aanhouding der prinses van Oranje en zij dacht niet meer, als zoo even, dat ze haar gansche leven wel zou willen slijten gelijk thans, luisterend naar Hofland en zalig in het bewustzijn dat ze elkander liefhadden. Een plotseling gevoel van onzekerheid en angst beving haar; was het wel een aanzoek geweest, de woorden die de vaandrig zooeven tot haar richtte? Had zij niet meer daarin gezocht dan hij er in had willen leggen? Hij had gezegd iemand te kennen, die haar heel graag zijn leven lang Mientje, mijn vriendin zou mogen noemen, maar was dat nu een declaratie? En zoo ja — „o mij!” dacht ze, „hoe kon ik zoo dom zijn?” — kwam hij dan wellicht namens een ander? Hoe gelukkig dat ze den tijd niet had gehad te antwoorden, want dan zou ze misschien weer iets mals hebben gezegd, even als laatst aan tafel, toen ze hem zoo klakkeloos had verklaard er niets tegen op te zien, een man zonder fortuin te nemen, als ze maar van hem hield. Zij was toch een rechte klapster; altijd zeggen wat haar op het hart lag, zonder de gevolgen